

Păianjenul

Achim Leu

Păianjenul

Păianjenul acela când m-a mușcat în somn,
El m-a clonat desigur ,că nu mai pot să dorm!
De-atunci mă ascund singur în nopți întunecoase,
Iar din visări și gânduri torc fire de mătase

Brocaturi și dantele din fire împletesc,
De-a căror frumusețe și stelele pâlesc,
Și-agăț boabe de rouă,vrăjite giuvaiere,
De se-oglesc în ele timide, căi lactee.

Apoi din toate-acestea îți fac mii de capcane,
Ce pe furiș,hoțeste ți le aștern în cale
Cînd treci provocatoare,în nopți cu lună plină,
Ca să te prind în plasă -frumoasă libelulă!

Și-ntr-o vrăjită noappte,în plasă tu te-ai prins,
Adormind dezbrăcată- ca pe-un hamac întins !
Te legănai ca-n brațe-mi, pe mătăsosul pat,
Fără să știi frumoaso ,că te-am încatușat.

Hipnotizat pe dată de preafrumosu-ți trup,
Să plec de lângă tine de-atunci n-am mai putut.
De mă întreb adesea frumoasă libelulă,
Întradevăr mi-ești sclavă,sau mi-ești de fapt stăpînă?